

arbejde, fordi de ikke kan få deres børn passet, og i hvert fald må jeg sige, at hvis forældrene ønsker det og der samtidig er ledige pædagog-medhjælpere, som kunne medvirke til at løse det problem, er det da tåbeligt. Ingen costbenefitanalyse kan lave om på, at det er tåbeligt, at man ikke får de to ender til at mødes, når det samtidig giver penge lige ned i finansministerens kasse.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det er ikke noget særlig menneskevenligt syn, hr. Frank Aaen lægger for dagen i denne sag. Han taler alene ud fra de voksnes interesser: nogle voksne pædagoger, der skal have arbejde, og nogle voksne forældre, der har eller i hvert fald siger, de har nogle interesser, men ikke tager hensyn til børnene og kun taler om, at de ikke kan få deres børn passet – som om der ikke var andre muligheder end pasning i offentlige institutioner, og som om der ikke var mulighed for fleksibilitet.

Langt de fleste forældre ønsker jo at køre på nedsat tid, mens de har små børn, og langt de fleste forældre er også parat til det. Heldigvis er der ganske mange, der i kraft af fleksibilitet på arbejdsmarkedet kan klare det på en fornuftig måde, så institutionspasningen bliver begrænset til noget, der set med børnenes øjne er fornuftigt, og for de helt små børn er det altså ikke fornuftigt med institutioner. Vi skal ikke have et kasernesamfund for børn under 1 år.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu må der altså være grænser for hykleriet, vil jeg sige.

Jeg er helt med på, at hvis forældrene vælger at blive hjemme og passe deres børn, hjælper vi dem gerne, og derfor er vi tilhængere af forældreorlovsordningen og af, at man betaler folk ordentligt, når de vælger at gå på orlov for at kunne blive hjemme hos deres små børn. Men hvilket parti var det, der aftalte med regeringen, at forældreorloven ikke længere skulle være til 80 pct. af den fulde dagpengesats, men kun 60 pct., så rigtig mange forældre ikke gik på orlov, fordi de ikke havde råd til at blive hjemme og passe deres børn? Det var jo De Konservative, så jeg synes lige, hykleriet må have en pause.

Peter Duetoft (CD):

I CD fik vi det, som vi ville have det. Vi havde i forbindelse med fremsættelsen af finanslovsforslaget sagt på forhånd, at vi egentlig satsede lidt på en bogholderilov – en lov, der kunne holde statsskibet på ret kurs, men ikke lagde op til de store ideologiske øvelser. Vi ønskede en lov, der kunne blive støttet af et bredt flertal her i Folketinget, og vi opfordrede til rimelig udramatiske forhandlinger.

Jeg ved godt, at en enkelt såkaldt analytiker skriver ca. hver anden dag i en morgenavis, at grunden til, at vi havde den holdning i CD, var, at vi var bange for et valg; men jeg vil gerne sige heroppefra, at det var ikke derfor. Vi havde og har den holdning, fordi der forude ligger en folkeafstemning om Amsterdamtraktaten og vores fortsatte EU-medlemskab – ja, vi mener, de to ting hænger sammen.

Finanslove er vigtige, men – ja, undskyld hr. finansminister – de er vand i forhold til det, der ville ske, hvis Danmark skulle sige nej til Amsterdamtraktaten og dermed skabe problemer for den europæiske udvikling, som har været med til at skabe stabilitet på vores kontinent og for CD er vigtigere end et enkelt års finanslov. Det er vores opfattelse, at vi skal bruge kræfterne på arbejdet i EU, så vi kan få gennemført det, der er nødvendigt, og det betyder selvfølgelig også, at vi må klare de hjemlige ting bagefter. Det er grunden til, at vi opfordrede til det, jeg kalder en bogholderilov, en lov uden de store reformer og uden de store revolutioner.

Sandheden er jo, at det går meget godt i Danmark. Der skal styres lidt, men et skib skal vel altid styres, og det har regeringen gjort. Der kom ikke disse kæmpe omlægninger, som vi kunne være bange for, så det er faktisk et tilfreds CD, der ser tilbage på det, der er sket i de sidste måneder, og på det, der er kommet ud af det.

Nu er finanslovsforslag og finanslov jo ikke kun debatter om teknik og tal og kurver; men jeg har en gang imellem haft fornemmelsen af, at mens vi har brugt en del timer herinde i går og i dag, har man af og til glemt, at der bag alle tallene og kurverne og teknikken rent faktisk er mennesker. Der er levende mennesker, der er holdninger, og der er spørgsmålet om, hvordan vores fremtidige samfund skal se ud.

Det er meget let at stå her på Folketingets talerstol og sige, at så sparer vi lige 6 mia. kr., og så sparer vi lige 10 mia. kr., og så sparer vi